

Arrest

nr. 288 567 van 5 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. BODSON
Rue Fabry 13
4000 LIÈGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 26 april 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDERMEERSCH, die *loco* advocaat F. BODSON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 10 april 2023 met een geldig paspoort.

Op 25 april 2023 wordt verzoeker door de ordediensten opgepakt en meegenomen naar het bureau van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene voor verhoor. Er wordt een administratief verslag opgesteld.

Op 26 april 2022 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 25.04.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: I.

voornaam: A.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 25.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 weken in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 25.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 weken in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 25.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze

verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 weken in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 25.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Albanië."

Op 26 april 2023 wordt verzoeker tevens een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet wordt betwist, is voldoende aangetoond. Repatriëring is blijkens het administratief dossier overigens reeds voorzien op 9 mei 2023.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na enkele theoretische beschouwingen betoogt verzoeker dat hij, in zijn hoedanigheid van Albanese onderdaan, op een periode van 180 dagen toegelaten is 90 dagen in het Rijk te verblijven. Het kwam volgens verzoeker bijgevolg aan de verwerende partij toe om aan te tonen dat hij onder de toepassing valt van één van de hypothesen vervat in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen afleveren.

De verwerende partij maakt enkel melding van een administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene van 25 april 2023 ter motivering van de bewering dat verzoeker drugs zou hebben verkocht en een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Verzoeker betwist echter formeel dat hij drugs zou verkocht hebben. Hij benadrukt dat de verwerende partij geen melding maakt van enig nummer van een proces-verbaal dat, indien hij daadwerkelijk zou betrapt zijn op het verkoop van drugs gelet op het lopend strafonderzoek, nochtans hierop zou moeten vermeld zijn. Nog volgens verzoeker maakt de verwerende partij geen melding van het type en de hoeveelheid drugs die hij zou hebben verkocht terwijl

het mogelijke gevaar dat hij uitmaakt voor de openbare orde verschilt naar gelang het gaat om cannabis of heroïne.

Verzoeker meent bijgevolg in de onmogelijkheid te zijn om de motieven van de bestreden beslissing te begrijpen en, in het bijzonder, waarom hij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt dat een rechtvaardiging vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, zeker daar hij toegelaten is om in het Rijk te verblijven. Onder voorbehoud van het onderzoek van het administratief dossier verkeert de Raad volgens hem overigens in dezelfde onmogelijkheid.

Verzoeker besluit dat er een schending van de motiveringsplicht voorligt en dat de verwerende partij niet geldig aantoonst dat verzoeker valt onder de hypothese van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

(...)

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing onder meer gemotiveerd is op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

(...)

In het TARAP-rapport van 25.04.2023 staat vermeld wat volgt:

(...)

Hieruit blijkt dat verzoeker op 25.04.2023 geïntercepteerd werd naar aanleiding van de verkoop van drugs. Verzoeker werd overigens geverbaliseerd voor deze feiten onder het PV-nummer BR.55.L0441252023. Het verkopen van drugs is strafbaar en het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen om, mede gelet op de impact van drugs op de samenleving, dat verzoeker door zijn gedrag geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker betwist dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van drugs maar op basis van de informatie in het tarap-rapport van de politiediensten kan moeilijk anders geoordeeld worden dan dat verzoeker drugs verkocht heeft.

In casu blijkt dus niet dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door op basis van de politionele vaststellingen af te leiden dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden.

Verzoeker bekritiseert dat er niet verwezen wordt naar een proces-verbaal. Evenwel blijkt uit het tarap-rapport dat verzoeker wel degelijk geverbaliseerd werd wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Het past in dit opzicht ook te verwijzen naar volgende rechtspraak:

- RvV nr. 220 707 van 3 mei 2019

Het gegeven dat de processen-verbaal zelf niet zijn opgenomen in het administratief dossier kadert in het geheim van het gerechtelijk onderzoek en doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de weergave van de feiten in het vermelde document (cfr. RvS 5 oktober 2017, nr. 12 574 (c)). Verzoekende partij kan bezwaarlijk stellen dat uit voormeld document niet zou blijken voor welke feiten zij geverbaliseerd werd. Evenmin kan zij overtuigen met de stelling dat haar naam slechts terloops werd vermeld en zij niks te maken heeft met enige strafbare feiten

- RvV nr. 230 035 van 10 december 2019

Waar verzoeker aanvoert dat het administratief dossier ten onrechte geen proces-verbaal bevat, wijst de Raad erop dat de politiediensten omwille van het geheim van het onderzoek aan verweerder geen afschrift van een proces-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen en dat zij verweerder slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag(...)

Verzoeker stelt dat niet gespecificeerd wordt welke drugs en welke hoeveelheid verkocht werd, maar handel in drugs in het algemeen impacteert de samenleving en de verkoop ervan in het algemeen (ongeacht welke specifieke substantie) is eveneens verboden. Dus ook zonder informatie over de specifieke substantie en specifieke hoeveelheid kon het bestuur binnen haar beoordelingsmarge besluiten dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden een risico te vormen voor de openbare orde.

De door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3.4. Beoordeling van het middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten worden eveneens weergegeven. Zo wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij door de maatschappelijke impact van de verkoop van drugs wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt verwezen naar een administratief verslag van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene van 25 april 2023 luidens hetwelk verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van verkoop van drugs. Verder wordt gewezen op verzoekers eigen verklaringen dat hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België, en hij ook geen gezondheidsproblemen heeft. Voorts wordt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gemotiveerd op grond van enerzijds een risico op onderduiken, waar verzoeker, die beweert sinds twee weken in België te verblijven niet heeft getracht zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren, hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert, en anderzijds het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;".

Verzoeker betwist het determinerend motief dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het bijzonder betwist verzoeker formeel dat hij drugs zou hebben verkocht en stelt hij enerzijds dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen melding maakt van enig nummer van proces-verbaal en dat zij noch het type drugs, noch de hoeveelheid drugs dat hij zou hebben verkocht vermeldt wat nochtans van belang is voor de beoordeling van het potentiële gevaar dat hij zou kunnen vormen voor de openbare orde.

Uit het administratief verslag van 25 april 2023 van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker op 25 april 2023 op heterdaad betrapt werd op het verkopen van drugs. De bewering van verzoeker dat hij formeel ontkent drugs te hebben verkocht wordt dan ook ten stelligste tegengesproken door de betrapting van verzoeker op heterdaad, zoals genoegzaam en afdoende vastgesteld in het administratief verslag. Verzoeker werd voor de feiten aangehaald in het administratief verslag blijkens dit

verslag geverbaliseerd onder het PV-nummer BR55LL0441252023. Dat er in de bestreden beslissing geen melding is gemaakt van enig nummer van een proces-verbaal doet aan de verbalisering wegens inbreuken op de drugswetgeving geen afbreuk. De Raad wijst er bijkomend op dat de politiediensten omwille van het geheim van het onderzoek aan de verwerende partij geen afschrift van een proces-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen en dat zij de verwerende partij slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich, zo weze herhaald, in het administratief dossier. Het feit dat de processen-verbaal *an sich* niet zijn opgenomen in het administratief dossier en dat er *a fortiori* ook geen melding van kan worden gemaakt in de bestreden bijlage 13septies heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het administratief dossier bevat een administratief verslag 'illegaal verblijf' dat door verzoeker geconsulteerd kon worden en waarin de politiediensten verslag uitbrengen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In dit verslag wordt melding gemaakt van de concrete feiten en van het nummer van het proces-verbaal dat naar aanleiding van deze feiten door de politie werd opgesteld. Op basis van dit nummer kon verzoeker desgevallend het proces-verbaal opvragen bij de bevoegde diensten.

Waar verzoeker betoogt dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van welk type drugs en hoeveel hij hiervan zou hebben verkocht, merkt de Raad op dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat uit het bij het administratief dossier gevoegde administratief verslag blijkt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op de verkoop van drugs. Het ontbreken van de vermelding van het type en de hoeveelheid drugs in de bestreden beslissing en in het administratief verslag zelf doet niets af aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat, gezien de maatschappelijke impact van de verkoop van drugs, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag, ongeacht om welk type en om hoeveel drugs het ging, geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat dit oordeel kennelijk onredelijk voorkomt, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft. Dat hij nooit drugs zou hebben verkocht wordt, zo weze herhaald, tegengesproken door zijn betrapting op heterdaad. Het komt aan verzoeker toe om aan tonen dat de feiten waarvoor hij op heterdaad betrapt werd van hem geen gevaar voor de openbare orde maken.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd overigens reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. *De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."*

Het verkopen van drugs is strafbaar en, gelet op de impact hiervan op de samenleving, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Er is geen enkele indicatie die erop wijst dat verzoeker, die toen hij amper twee weken op

Belgisch grondgebied verbleef drugs verkocht, zich in de toekomst niet opnieuw schuldig zal maken op inbreuken op de drugswetgeving.

Waar verzoeker opwerpt dat hij gemachtigd is, als Albanese onderdaan, om in het Rijk te verblijven, merkt de Raad nog op dat dit niet wordt betwist, maar dat dit in wezen geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing gegrond op artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kwam inderdaad het Rijk binnen met een geldig paspoort, maar het gegeven dat hij in het bezit hiervan is, maakt de *prima facie* pertinente overweging dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, niet ongedaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht dan wel van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

V. SERBRUYNS